

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudcem JUDr. Lukášem Hlouchem, Ph.D., v právní věci žalobce: **T. R.**, bytem, zastoupeného JUDr. Ladislavem Břeským, advokátem se sídlem Botičská 1936/4, 128 00 Praha 2, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina**, se sídlem Žižkova 57, 587 33 Jihlava, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, č. j. KUJI 5157/2016, sp. zn. OOSČ 1065/2015 OOSC/356,

t a k t o:

- I. Žaloba **s e z a m í t á**.
- II. Žalobce **n e m á právo** na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

Žalobce napadl u Krajského soudu v Brně (dále též „krajský soud“) svou žalobou rozhodnutí žalovaného ze dne 19. 1. 2016, č. j. KUJI 5157/2016, sp. zn. OOSČ 1065/2015 OOSC/356 (dále též „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Jihlavy (dále též „prvostupňový správní orgán“) ze dne 10. 11. 2015, č. j. MMJ/OD/7463/2015-16, JID: 182586/2015/MMJ (dále též „prvostupňové rozhodnutí“). Prvostupňovým rozhodnutím byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle ust. § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění ke dni vydání prvostupňového rozhodnutí (dále jen „zákon o silničním provozu“), kterého se měl dopustit tím, že dne 17. 3. 2015 v 14:06 hod. na 111 - 113 km dálnice D1 ve směru jízdy na Brno, překročil s motorovým vozidlem tov. zn., RZ:

....., nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, když mu byla Policií ČR naměřena rychlost 164 km/hod. Po zvážení odchylky měřicího zařízení tedy překročil nejvyšší dovolenou rychlost nejméně o 159 km/hod. Za spáchání daného přestupku mu byla uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

II. Napadené rozhodnutí

Žalovaný předně zrekapituloval skutkový stav a dosavadní průběh správního řízení. Následně se zabýval samotným přezkumem prvostupňového rozhodnutí, přičemž dospěl k závěru, že odvolání není důvodné. Dle názoru žalovaného prvostupňový správní orgán zjistil skutkový stav, o němž nejsou dány důvodné pochybnosti. Ve vztahu k první námitce ohledně porušení procesního práva žalobce ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), žalovaný uvedl, že žalobce se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil při ústním jednání a následně se k nim písemně vyjádřil. Prvostupňový správní orgán poté do spisu žádné další podklady pro vydání rozhodnutí nedoplnil. Žalovaný tak dospěl k závěru, že není v souladu se zákonem a příslušnou judikaturou povinností správních orgánů umožnit žalobci znovu se vyjádřit k podkladům pro vydání rozhodnutí za předpokladu, kdy sice došlo ke zrušení rozhodnutí orgánu prvního stupně, ale ten ve věci znovu rozhodl, aniž by konal ústní jednání či obsah spisového materiálu jakkoliv doplňoval.

Co se týče druhé námitky brojící proti kvalitě pořízeného videozáznamu o spáchání přestupku, nepovažoval ji žalovaný za důvodnou. V tomto kontextu poukázal zejména na parametry daného videozáznamu a návod k obsluze, který požaduje, aby byla dodržena stejná či menší vzdálenost mezi policejním a měřeným vozidlem na začátku a konci měření, což bylo dodrženo. Žalovaný tak nepovažoval za nezbytné provádět v tomto ohledu další dokazování, a to výsledkem zasahujících policistů. Co se týče žalobcem citované judikatury, tak se vztahuje k jinému skutkovému stavu, kdy bylo třeba prokázat, proč došlo k přiblížení vozidlem v průběhu měření, popř. zda policisté spáchání přestupku neiniciovali. Prvostupňový správní orgán se k ní sice přímo nevyjadřoval, ale uvedl přezkoumatelným způsobem důvody, proč k provedení dalších důkazů nepřistoupil a proč nejsou také další námitky žalobce ohledně technického stavu vozidla, absence originálu ověřovacího listu či dokladu o proškolení policistů apod., důvodné.

Za problematiku nepovažoval žalovaný ani zdůvodnění materiální stránky přestupku, a to s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu, která zdůrazňuje preventivní charakter postihování přestupku překročení nejvyšší dovolené rychlosti na dálnici. K tomu žalovaný doplnil, že žalobce překročil nejvyšší dovolenou rychlost o 29 km/hod., a to v odpoledních hodinách za hustého provozu dálnice D1, což je spojeno se zvýšeným rizikem negativních následků. Naopak bylo žalobci při ukládání sankce ku prospěchu, že jeho jednání nemělo za následek omezení nebo ohrožení ostatních účastníků silničního provozu. Z těchto důvodů žalovaný prvostupňové rozhodnutí potvrdil.

III. Žaloba

Žalobce namítal, že správní orgány vydaly svá rozhodnutí v rozporu se zásadou materiální pravdy, neboť nezjistily skutkový stav bez důvodných pochybností. V tomto kontextu žalobce uvedl, že od počátku se spácháním přestupku nesusouhlasil, přičemž ve správním řízení nebyl proveden ani jeden navrhovaný důkaz, který by jeho vinu vyvracel. Předně mělo být dle názoru žalobce přistoupeno k výsledku zasahujících policistů, kteří by mohli objasnit, jak probíhalo měření rychlosti a zda při něm byl dodržen návod k obsluze použitého rychloměru. V tomto ohledu žalobce spatřuje pochybnosti ohledně dodržení požadované vzdálenosti policejního a měřeného vozidla, která by měla být dle návodu

k obsluze větší než 100 metrů, pokud se jedná o rychlosti přes 100 km/hod. Současně považoval žalobce za nezbytné, aby bylo doloženo, že měření rychlosti prováděli proškolení policisté, což bylo z jeho strany namítáno již v průběhu správního řízení.

S ohledem na nízkou kvalitu videozáznamu z použitého rychloměru, který byl v podstatě jediným důkazem, považoval žalobce provedení znaleckého posudku znalce z oboru metrologie, aby posoudil, zda měření odpovídalo návodu k obsluze či nikoliv. V této souvislosti dále namítal, že nebyl do správního spisu založen originál všech listin, a to zejména ověřovacího listu použitého rychloměru spolu s kalibračním protokolem a dokladu o technickém stavu policejního vozidla (tlak v pneumatikách). Pokud správní orgány žádný z navržených důkazů neprovedly, a to pouze s odkazem na jejich nadbytečnost, postupovaly v rozporu se zákonem.

Žalobce poté namítal, že nebylo spáchání přestupku prokázáno, neboť pořízený videozáznam nevypovídá nic o tom, zda byla mezi policejním a měřeným vozidlem opravdu dodržena na začátku a konci měření stejná vzdálenost. Stejně tak je daný videozáznam nekvalitní a nelze z něj poznat, v jakém okamžiku bylo s měřením započato. Pokud tedy není ve videozáznamu zachycen výchozí stav hodnot použitého rychloměru, pak nemůže být jednoznačně vyloučeno, jestli se vozidla během měření přibližovala nebo vzdalovala. Poslední námitka žalobce směřovala proti postupu prvostupňového správního orgánu, který mu před vydáním prvostupňového rozhodnutí neumožnil vyjádřit se v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu k podkladům pro jeho vydání, přestože ve věci bylo rozhodováno poté, co žalovaný původní rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost zrušil. Z výše uvedených důvodů žalobce požadoval, aby krajský soud napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

IV. Vyjádření žalovaného a replika žalobce

Žalovaný se k obsahu žaloby vyjádřil pouze ve stručnosti, a to způsobem, že žalobní námitky korespondují s těmi, které byly uplatněny v rámci odvolacího řízení. Ohledně jejich vypořádání tak odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, přičemž krajskému soudu navrhl, aby žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve své replice poté žalobce krajskému soudu toliko sdělil, že nesouhlasí s rozhodnutím věci bez nařízení jednání a poukázal na zjevné nesprávnosti v psaní, které byly ve vyjádření žalovaného obsaženy.

V. Skutečnosti zjištěné ze správního spisu

Ve správním spisu se nachází oznámení přestupku a úřední záznam, z jejichž obsahu je patrné, že žalobce se měl dopustit výše uvedeného přestupku tím, že překročil nejvyšší dovolenou rychlost mimo obec, což bylo zdokumentováno videozáznamem přiloženým na elektronickém nosiči dat. Žalobce se spácháním přestupku nesouhlasil, přičemž se do oznámení o přestupku odmítl vyjádřit a podepsat. Na základě těchto podkladů bylo žalobci doručeno oznámení o zahájení správního řízení o přestupku a byl předvolán k ústnímu jednání na den 6. 5. 2015 v 13:00 hod. Na základě žádosti zmocněnce žalobce však byl termín ústního jednání přesunut na den 27. 5. 2015 v 13:00 hod., o čemž byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce písemně vyrozuměn. Z obsahu protokolu o ústním jednání dále vyplývá, že se k němu za žalobce dostavil jeho zmocněnec, resp. substitut. Kromě standardního poučení bylo provedeno zrekapitulování skutkového stavu a dosavadního průběhu řízení, přičemž prvostupňový správní orgán provedl důkaz obsahem správního spisu, který kromě výše uvedený dokumentů tvoří také kopie ověřovacího listu použitého rychloměru, výpis z evidenční karty řidiče a CD nosič obsahující návod k obsluze. Žádosti substituta, aby bylo ústní jednání odročeno z důvodu nepřítomnosti žalobce, nebylo vyhověno.

V souladu s uvedeným poučením se poté substitut k věci samé vyjádřil způsobem, že požaduje stanovení přiměřené lhůty za účelem seznámení se s příloženým návodem k obsluze. Současně doplnil, že žalobce se přestupku nedopustil a měření neproběhlo řádným způsobem. Konkrétně poukazoval na krátkou délku videozáznamu, nekonzistentní vzdálenost policejního a měřeného vozidla, nemožnost určit počátek měření a skutečnost, že do záběru vjelo jiné vozidlo. Z těchto důvodů bylo navrženo provedení důkazu svědeckou výpovědí policistů, doložení dokladů o jejich proškolení a doplnění do spisu všech listin, zejména ověřovacího listu v originální podobě či úředně ověřených kopiích. Současně substitut žádal nařízení nového ústního jednání a pořízení vlastních kopií ze spisové dokumentace, což spolu s převzetím CD (návod k obsluze) stvrdil svým podpisem. Správní orgán poté do protokolu poznamenal, že veškeré podklady pro vydání rozhodnutí byly shromážděny a stanovil lhůtu k vyjádření do 11. 6. 2015.

Následně bylo prvostupňovému správnímu orgánu doručeno vyjádření žalobce, ve kterém uvedl, že videozáznam založený ve spise neprokazuje, že by se přestupku dopustil. Důvodem je skutečnost, že není zřejmé, zda byla mezi vozidly udržována shodná vzdálenost na začátku a konci měření, popř. jak byla tato podmínka technicky zajištěna. Za tímto účelem žalobce požadoval provedení výsledku zasahujících policistů, a to také s odkazem na použití funkce ZOOM, která může určení vzdálenosti vozidel zkreslovat. Dále bylo dle názoru žalobce měření provedeno v rozporu s návodem k obsluze, neboť musí být při rychlostech nad 100 km/hod. vzdálenost větší než 100 metrů, přičemž nebylo v projednávané věci možné stanovit začátek měření. Výslech policistů pak žalobce považoval za nezbytný rovněž z důvodu upřesnění technického stavu policejního vozidla (výměny kol), což může mít vliv na výsledky měření. Co se týče ověřovacího listu založeného ve spise, byl dle názoru žalobce vydán podjatou společností RAMET a. s., která je majetkově propojená s dovozcem daného zařízení. Závěrem svého vyjádření pak žalobce uvedl, že jeho jednání nemohlo být s ohledem na podmínky silničního provozu společensky škodlivé, přičemž trvá na provedení výsledku policistů, předložení dokladu o jejich proškolení a pořízení znaleckého posudku znalce z oboru metrologie.

V návaznosti na vyjádření žalobce bylo vydáno rozhodnutí prvostupňového správního orgánu ze dne 16. 6. 2015, č. j. MMJ/OD/7463/2015-10, JID: 103528/2015/MMJ (dále též „první rozhodnutí“), kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání výše uvedeného přestupku a byla mu uložena pokuta ve výši 1.500,- Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč. V rámci jeho odůvodnění se prvostupňový správní orgán zabýval námitkami žalobce obsaženými v jeho vyjádření ze dne 10. 6. 2015. Ve vztahu k videozáznamu, který je obsažen na CD a založen ve spise, uvedl, že průběh měření je z hlediska určení času a vzdálenosti zaznamenán od nulových hodnot, přičemž je i přes nízkou kvalitu záznamu vozidlo žalobce identifikovatelně zachyceno. Následně se příslušný správní orgán podrobně zabýval naměřenými hodnotami, které konfrontoval s obsahem návodu k obsluze a roztečí písmen na registrační značce měřeného vozidla v jednotlivých sekvencích záznamu. Na základě těchto skutečností dospěl k závěru, že došlo ke zmenšení rozteče, což svědčí o větší vzdálenosti mezi vozidly ve prospěch žalobce. Co se týče namítané vzdálenosti 100 metrů vzhledem k naměřené rychlosti, prvostupňový správní orgán poukázal na skutečnost, že nastavení delších úseků je návodem k obsluze pouze doporučeno a nejedná se tedy o obligatorní podmínku platnosti provedeného měření. V projednávané věci bylo navíc žalobci po odečtení příslušné odchylky naměřeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 29 km/hod., tedy na samotné horní hranici stanovené zákonem.

Prvostupňový správní orgán dále označil s odkazem na judikaturu Nejvyššího správního soudu za nedůvodnou také námitku požadující doložení originálu ověřovacího listu,

který je k nahlédnutí na příslušném oddělení Policie ČR, popř. dokladu o proškolení policistů. Na základě obsahu spisového materiálu tedy dospěl správní orgán k závěru, že skutkový stav je spolehlivě zjištěn a provedení důkazů svědeckou výpovědí policistů by bylo nadbytečné. Co se týče materiální stránky přestupku, ta byla dána tím, že překračování nejvyšší dovolené rychlosti je jedním z hlavních faktorů vzniku dopravních nehod. Při ukládání sankce poté prvostupňový správní orgán zohlednil k tíži žalobce místo a čas spáchání přestupku, včetně překročení nejvyšší dovolené rychlosti na horní hranici skutkové podstaty stanovené zákonem. Naopak byla ve prospěch žalobce hodnocena evidenční karta řidiče a skutečnost, že jeho jednání nemělo za následek omezení či ohrožení ostatních účastníků silničního provozu.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce prostřednictvím svého zmocněnce odvolání, která následně blíže odůvodnil. Obdobně jako v později podané žalobě namítal, že nebyl dostatečně zjištěn skutkový stav, a to zejména neprovedením důkazu svědeckou výpovědí příslušných policistů, popř. znaleckým posudkem. Dle jeho názoru je problematický zejména pořízený videozáznam, který z více ohledů (nízká kvalita, nestanovení okamžiku začátku měření, nejasná vzdálenost mezi vozidly a neověření technické způsobilosti policejního vozidla) není způsobilý sám o sobě prokázat, zda došlo k překročení nejvyšší dovolené rychlosti či nikoliv. Dále žalobce poukázal na skutečnost, že se prvostupňový správní orgán vůbec nevypořádal s jeho námitkou ohledně platnosti ověřovacího listu, a to z důvodu podjatosti společnosti RAMET, a. s. Poslední dvě námitky se opět týkaly nedoložení originálu všech listin, zejména ověřovacího listu, a absence materiální stránky přestupku, neboť nedošlo k ohrožení silničního provozu.

Na základě podaného odvolání vydal žalovaný rozhodnutí ze dne 21. 10. 2015, č. j. KUJI 70131/2015, sp. zn. OOSČ 645/2015 OOSC/214, kterým první rozhodnutí zrušil a věc vrátil prvostupňovému správnímu orgánu k dalšímu projednání. Důvodem byla skutečnost, že nevypořádal všechny žalobcovy námitky, a to zejména ohledně neprovedení výsledku žalobce, zjištění technického stavu policejního vozidla (pneumatik), neplatnosti ověřovacího listu z důvodu podjatosti pořizovatele a neprovedení důkazu znaleckým posudkem.

Následně bylo vydáno **prvostupňové rozhodnutí**, kterým byl žalobce opět uznán vinným ze spáchání daného přestupku, přičemž prvostupňový správní orgán do jeho odůvodnění oproti prvnímu rozhodnutí doplnil vypořádání námitek, které nebyly v předcházejícím řízení dostatečně zohledněny. Co se týče ověřovacího listu použitého rychloměru, prvostupňový správní orgán uvedl, že dle judikatury postačuje, pokud je do spisu založena pouze prostá kopie, přičemž je pořizovatelem autorizované metrologické středisko, které nemá z projednávaných přestupků žádný prospěch. Ve vztahu k technickému stavu policejního vozidla doplnil, že musí splňovat technické požadavky stanovené zákonem, včetně pravidelných technických prohlídek, přičemž stav tlaku v pneumatikách či jejich dezénu nelze zpětně prokázat svědeckou výpovědí policistů. Žalobce navíc v době spáchání přestupku v tomto ohledu nic nenamítal. Pokud se jedná o námitky ohledně samotného měření rychlosti, prvostupňový správní orgán odkázal na judikaturu, která ve vztahu k použitému rychloměru PolCam PC2006 konstatuje, že výměna pneumatik nemůže mít s ohledem na aplikovanou odchylku za následek neplatnost měření, a to především při výrazném překročení nejvyšší dovolené rychlosti. Prvostupňový správní orgán pak považoval skutkový stav za dostatečně zjištěný, a proto nepřistoupil k provádění dalšího dokazování výsledkem policistů či znaleckým posudkem. Co se týče výsledku žalobce, ten se mohl k otázce vzdálenosti vozidel během měření vyjádřit nejen do oznámení přestupku, ale kdykoliv během správního řízení. Materiální stránku přestupku a výši uložené sankce poté prvostupňový správní orgán zdůvodnil obdobným způsobem jako v rámci odůvodnění prvního rozhodnutí.

Proti prvostupňovému rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání, které následně na výzvu správního orgánu doplnil písemností ze dne 4. 12. 2015. Krajský soud v tomto ohledu nepovažuje za potřebné jednotlivé odvolací námitky rekapitulovat, neboť jsou v zásadě identické s těmi, které byly uplatněny v odvolání žalobce proti prvnímu rozhodnutí.

VI. Ústní jednání před krajským soudem

Ústní jednání proběhlo dne 27. 11. 2017. Za stranu žalobce se v substituci dostavil Mgr. M. V. a za žalovaného pověřený zaměstnanec Mgr. D. M. Nejprve bylo krajským soudem zahájeno jednání a přistoupeno k rekapitulaci skutkového stavu, včetně průběhu řízení před správními orgány. Následně byla přednesena žaloba, v rámci čehož se právní zástupce žalobce odkázal na její písemné vyhotovení a pouze zopakoval stěžejní žalobní námitky, přičemž současně zdůraznil problematickou funkčnost použitého rychloměru a související povinnost správních orgánů provést v tomto ohledu podrobné dokazování. K tomu žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, resp. zrekapituloval vypořádání jednotlivých žalobních námitek. Ve vztahu k argumentaci žalobce, resp. jeho zástupce, poté zdůraznil, že provádění důkazů výsledkem policistů, znaleckým posudkem apod., by bylo na místě pouze v případech, že by byly o spáchání přestupku dány důvodné pochybnosti, což se v projednávané věci nestalo. S tímto žalobce nesouhlasil, neboť dle jeho názoru důvodné pochybnosti dány byly, jak je blíže vymezeno v žalobě. Pokud tedy žalovaný všechny návrhy důkazů ignoroval, pak tím popřel účel správního řízení, ve kterém by měly být všechny námitky či návrhy na dokazování náležitě vypořádány.

VII. Posouzení věci krajským soudem

Následně byl ze strany krajského soudu zrekapitulován obsah soudního spisu, a to se zaměřením na listiny založené ve spisové dokumentaci vedené ve správním řízení. Žalobce v této souvislosti poukázal zejména na nedodržení návodu k obsluze, což má za následek ovlivnění výsledků měření. K této poznámce se žalovaný dále nevyjádřil. Krajský soud tedy přečetl k důkazu dotčené pasáže textu návodu k obsluze (s. 6) týkající se hodnoty vzdálenosti mezi měřicím a měřeným vozidlem, který je založen ve správním spise, a to se zaměřením na požadovanou vzdálenost mezi policejním a měřeným vozidlem, popř. nutnost kontrolovat technický stav použitého vozidla. Následně bylo dokazování ukončeno a byl dán prostor k přednesení konečných návrhů. Žalobce setrval na podané žalobě a požadoval zrušení napadeného rozhodnutí, včetně přiznání náhrady nákladů řízení. Žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a vyjádření, přičemž navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta. Krajský soud poté přistoupil k rozhodnutí ve věci samé.

Krajský soud předně posuzoval, zda byly splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, dále jen „s. ř. s.“), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.) a jedná se o žalobu přípustnou (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

V souladu s ust. § 75 odst. 1, 2 s. ř. s. přezkoumal krajský soud napadené rozhodnutí žalovaného v mezích žalobních bodů, včetně řízení předcházejícího jeho vydání, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu.

Za účelem projednání věci bylo v souladu s ust. § 76 odst. 3 s. ř. s. nařízeno ústní jednání, neboť žalobce s rozhodnutím věci bez jednání nesouhlasil.

Žaloba není důvodná.

Žalobce předně brojil proti postupu správních orgánů, které dle jeho názoru nedostatečně zjistily skutkový stav věci, pokud neprovedly ani jeden z navrhovaných důkazů. V tomto postupu žalobce spatřoval porušení základní činnosti správních orgánů zakotvené v ust. § 3 správního řádu, což má za následek nezákonnost napadeného a prvostupňového rozhodnutí. Poukázal tedy na skutečnost, že neúspěšně navrhoval provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů, kteří by mohli objasnit, zda měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze, neboť samotný videozáznam o spáchání přestupku vyvolává v tomto ohledu důvodné pochybnosti. K tomu krajský soud uvádí, že správní orgány mají skutečně ve smyslu zásady vyšetřovací zákonem uloženou povinnost aktivně zjistit skutkový stav, který bez důvodných pochybností svědčí o vině obviněného z přestupku. V opačném případě je na místě postupovat v souladu se zásadou presumpce nevinny a rozhodnout v pochybnostech ve prospěch. To ovšem s odkazem na ust. § 52 správního řádu neznamena, že je správní orgán povinen provádět všechny žalobcem navržené důkazy, pokud svůj postup přezkoumatelným způsobem zdůvodní, aby se nejednalo o libovůli v rozhodování. V projednávané věci vycházely správní orgány primárně z videozáznamu pořízeného rychloměrem PolCam PC 2006 a dále z listin založených ve správním spisu.

Krajský soud připouští, že měření daným rychloměrem může být problematické, a to z důvodu, že na rozdíl od jiných typů rychloměrů probíhá za jízdy, přičemž musí být vedle dalších podmínek mezi policejním a měřeným vozidlem dodržena požadovaná vzdálenost. V tomto kontextu krajský soud uvádí, že videozáznam založený ve spisu prokazatelným způsobem zachycuje vozidlo žalobce, přičemž z uvedených údajů lze dovodit, že vzdálenost měření byla 100 metrů a naměřená rychlost 164 km/hod. (bez ohledu na zohledněnou odchylku). Pokud žalobce odkazuje na návod k obsluze použitého rychloměru, který je rovněž založen ve spise, pak krajský soud stejně jako žalovaný připomíná, že z něj nevyplývá obligatorní podmínka provádět měření při rychlostech nad 100 km/hod ve vzdálenosti mezi vozidly větší než 100 metrů. Jedná se toliko o doporučení, a to za účelem dosažení větší přesnosti měření. Přestože krajský soud nezpochybňuje, že daný videozáznam je poměrně krátký a ne příliš kvalitní, průběh měření dostatečným způsobem zachycuje. Pokud se jedná o vozidlo, které vjelo mezi policejní a měřené vozidlo, nemohlo mít na výsledky měření vliv, neboť tak učinilo až po jeho skončení.

Co se týče požadovaného výsledku policistů, krajský soud si je samozřejmě vědom rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51 (všechny dále citovaná rozhodnutí Nejvyššího správního soudu jsou přístupná na www.nssoud.cz), ve kterém byla rovněž posuzována správnost měření pomocí daného typu rychloměru. Příslušný soud pak v dané věci rozhodl, že správní orgány pochybily, pokud nepřistoupily k provedení důkazu výsledkem zasahujících policistů, a to za účelem odstranění pochybností, zda měření proběhlo v souladu s návodem k obsluze či nikoliv. Je si však nutné uvědomit, že závěry obsažené v daném rozsudku nelze pouze mechanicky přebírat v každém případě, kdy je měření prováděno uvedeným způsobem, ale je potřeba zohledňovat konkrétní skutkové okolnosti. Nejvyšší správní soud totiž nevyslovil obecný požadavek, aby byl vždy prováděn výsledek zasahujících policistů, jako je tomu například u přestupků nepřipoutání se bezpečnostním pásem, držení hovorového zařízení řidičem při jízdě apod., které jsou pozorovány pouhým okem (k tomu srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 5. 2013, č. j. 6 As 22/2013 – 27 a ze dne 2. 5. 2012, č. j. 8 As 100/2011 – 70). Takový postup je na místě pouze za předpokladu, že fotodokumentace či videozáznam pořízený z použitého rychloměru vyvolává důvodné pochybnosti o tom, zda byl návod k obsluze dodržen. Typicky se bude jednat o situace, kdy není měřené vozidlo v požadované vzdálenosti, nachází se mezi ním a policejním vozidlem nějaká překážka nebo je překročení nejvyšší dovolené rychlosti zapříčiněno nedodržením bezpečné vzdálenosti ze strany

policistů. V projednávané věci však s ohledem na obsah videozáznamu žádná z takových okolností nenastala.

Pokud se jedná o výsledch policistů ohledně technického stavu vozidla, resp. pneumatik, musí krajský soud dát za pravdu žalovanému, že není standardním postupem, aby policisté na místě spáchání přestupku automaticky zdokumentovali stav dezénu a tlaku v pneumatikách měřicího vozidla. Sám žalobce, přestože je to jeho zákonné právo, se do oznámení přestupku nevyjádřil, natož aby provedení takového záznamu požadoval. Jedná se však o skutečnost, kterou nelze z podstaty věci přímo dokazovat až s odstupem delšího času, a pouze nepřímým výsledkem zasahujících policistů, kteří z logického hlediska nedisponují přesnou informací o tlaku v pneumatikách z použitého vozidla k okamžiku provedení silniční kontroly. Nelze pak bez dalšího v podobě skutkové domněnky presumovat, že policejní vozidlo nesplňuje technické parametry požadované příslušným právním předpisem, a to zejména za předpokladu, když v tomto ohledu nebyly uvedeny žádné skutečnosti, které by tomu nasvědčovaly. Nad rámec uvedeného dává krajský soud za pravdu žalovanému, že u žalobce bylo po odečtení odchylky naměřeno překročení nejvyšší dovolené rychlosti o 29 km/hod., což je na samotné horní hranici rozpětí dané skutkové podstaty přestupku. Krajský soud se domnívá, že není potřeba odborných znalostí k tomu, aby mohl dospět k závěru, že případná změna tlaku v pneumatikách není způsobila ovlivnit výsledek měření do takové míry, aby rychloměr vykazoval i přes zohlednění příslušné odchylky řádově o desítky km/hod. vyšší hodnoty. Jedná se ostatně o argumentaci, ze které vycházely rovněž správní orgány, a prostřednictvím které dle názoru krajského soudu neprovedení důkazů výsledkem policistů a znaleckým posudkem znalce z oboru metrologie dostatečným a přezkoumatelným způsobem zdůvodnily.

Dále žalobce namítal, že ve spisu není založen doklad o proškolení policistů k používání daného rychloměru, přičemž jeho ověřovací list je ve spisu založen pouze ve formě prosté kopie a je neplatný, neboť byl vydán podjatou osobou. Co se týče požadavku na proškolení policistů, krajský soud nesdílí názor žalobce, že nelze u policistů presumovat proškolení či schopnost řádné manipulace s příslušným rychloměrem. V tomto ohledu je totiž nutné vycházet z postavení a náplně činnosti příslušníka Policie ČR, který je na základě zákona oprávněn dohlížet na bezpečnost a plynulost silničního provozu, resp. dodržování právních předpisů ze strany účastníků silničního provozu. S tím samozřejmě souvisí také používání nejrůznějších technických prostředků, mezi které řádně kalibrovaný rychloměr nepochybně patří. Kromě toho je ve vztahu k projednávané věci zásadní nikoliv to, zda byli policisté k používání rychloměru proškoleni či nikoliv, ale zda při měření postupovali v souladu s návodem k obsluze, k čemuž se krajský soud již vyjadřoval v rámci vypořádání námítky ohledně neprovedení navrhovaných důkazů.

Stejně tak nepovažuje krajský soud za důvodnou námitku žalobce, že ve spise se nachází pouze prostá kopie ověřovacího listu. Jedná se o běžnou praxi správních orgánů, a to z důvodu existence pouze jednoho originálu daného dokumentu. Krajský soud poté nevidí žádného důvodu, proč by měl správní orgán pořizovat úředně ověřenou kopii, resp. jakým způsobem by mohl takový postup zlepšit právní postavení žalobce. Jediným důvodem by mohlo být zamezení falzifikace dané listiny, což však ze strany správního orgánu, který je z povahy věci nestranný, nelze v obecné rovině předpokládat a žalobce žádné konkrétní důvody možné podjatosti či šikanózního jednání neuvedl. Nadbytečnost zakládat do spisu doklad o proškolení policistů či úředně ověřenou kopii ověřovacího listu ostatně vyplývá také z ve správním řízení citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 8. 2. 2012, č. j. 3 As 29/2011 – 51, ve kterém je uvedeno, že: „V souvislosti s tím Nejvyšší správní soud považuje za vhodné pro průběh dalšího řízení ve věci před správními orgány konstatovat, že

nepovažuje za rozhodné prokazovat, zda zasahující policisté byli pro používání měřicího přístroje PolCam nějakým způsobem školeni. Podstatné je, zda přístroj použili v souladu s návodem k jeho obsluze, tedy zda dodrželi všechna v něm stanovená pravidla pro správné měření rychlosti. K prokázání technické způsobilosti použitého měřicího přístroje pak dle Nejvyššího správního soudu plně postačuje ve správním spise založená kopie již zmíněného ověřovacího listu č. 253/9 vystaveného dne 13. 11. 2009.“ Krajský soud tedy uzavírá, že kopie platného ověřovacího listu založená ve spise je dostatečným dokladem toho, že daný rychloměr byl v rozhodnou dobu kalibrován, resp. způsobilý k použití.

Pokud se týká námitky žalobce ohledně neprokázání viny, resp. spáchání přestupku, krajský soud se k ní již částečně vyjadřoval v rámci přezkoumání toho, zda správní orgány v souladu s ust. § 3 správního řádu zjistily skutkový stav bez důvodných pochybností. Na tomto místě pouze opakuje, že videozáznam z použitého rychloměru je sice krátký a ne příliš kvalitní, ale dostatečným způsobem dokumentuje spáchání přestupku, a to při uvedení údajů o vzdálenosti vozidel a naměřené rychlosti. Krajský soud nemůže přisvědčit ani tvrzení žalobce, že se na videozáznamu nenachází „bod nula“ měření, neboť hodnoty 000.0 s a 0000 m jsou na začátku videozáznamu jednoznačně, byť na krátký okamžik, uvedeny. Co se týče vzdálenosti policejního a měřeného vozidla, krajský soud se ztotožňuje se závěrem žalovaného, že z obsahu videozáznamu na první pohled vyplývá, že se vozidla nepřibližovala, ale naopak posléze nepatrně vzdalovala, což nemohlo mít za následek zkreslení výsledků měření v neprospěch žalobce. Jelikož důkaz videozáznamem byl proveden ve správním řízení, krajský soud nepovažoval za nutné tento důkaz opakovat.

Poslední žalobní námitka poté brojila proti procesnímu postupu prvostupňového správního orgánu, který měl žalobce zkrátit na jeho právech tím, že mu po zrušení prvního rozhodnutí opět neumožnil seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí v souladu s ust. § 36 odst. 3 správního řádu. K tomu krajský soud uvádí, že mezi žalobcem a žalovaným není předmětem sporu, že prvostupňový správní orgán žalobce o možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí poučil v rámci oznámení o zahájení řízení ze dne 1. 4. 2015 a předvolání k ústnímu jednání ze dne 5. 5. 2015. Současně není předmětem sporu, že dle obsahu protokolu o ústním jednání ze dne 27. 5. 2015 se jej účastnil zmocněnec žalobce, resp. jeho substitut, který se seznámil s podklady pro vydání rozhodnutí, které již nebyly dále doplňovány. Dle názoru žalobce spočívá nezákonnost postupu správních orgánů v tom, že nedošlo k opětovnému poučení či umožnění seznámit se s podklady po zrušení prvního rozhodnutí, a to z důvodu jeho nepřezkoumatelnosti. S tímto názorem se krajský soud neztotožňuje.

Je třeba vycházet nejen z dikce dotčeného ust. § 36 odst. 3 správního řádu, ale zejména z dnes již neplatného speciálního právního předpisu, a to zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění do 30. 9. 2015 (dále též „zákon o přestupcích“), který v ust. § 73 odst. 2 stanovoval: „*Obviněný z přestupku má právo vyjádřit se ke všem skutečnostem, které se mu kladou za vinu, a k důkazům o nich, uplatňovat skutečnosti a navrhopvat důkazy na svou obhajobu, podávat návrhy a opravné prostředky. K výpovědi ani k doznání nesmí být donucován.*“ Krajský soud tedy žádným způsobem nezpochybňuje, že má obviněný z přestupku bez výjimky zákonné právo seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí. Do něho však nebylo v projednávané věci ze strany správních orgánů zasaženo. Pokud by měly v tomto směru žalobce opětovně poučovat, a to jen z důvodu zrušení prvního rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost, přestože nebyly podklady jakkoliv doplňovány, jednalo by se o čistě formální úkon, který nemá racionální zdůvodnění. Tento právní závěr ostatně koresponduje s ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu, který se obdobným způsobem vyjádřil ve svých rozsudcích ze dne 14. 11. 2003, č. j. 7 A 112/2002-36 a ze dne 16. 5. 2012, č. j. 3 As

12/2012 – 21, ve kterém explicitně uvedl, že: „Smyslem § 36 odst. 3 správního řádu stejně jako § 73 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb. je poskytnout účastníku správního řízení možnost prezentovat správnímu orgánu své stanovisko k důkazním prostředkům, které správní orgán shromáždil ve správním řízení. Materiálním předpokladem jeho užití je situace, kdy skutkový stav doznal změn, zejména byly provedeny zásadní důkazy, o nichž účastník řízení neví. Podklady pro rozhodnutí správního orgánu byly v dalším průběhu řízení po konání ústního jednání doplněny pouze o znalecký posudek, který předložil stěžovatel. Správní orgán tedy při svém rozhodování vycházel z důkazních prostředků, se kterými byl stěžovatel řádně seznámen a k nimž měl možnost se vyjádřit.“

S ohledem na shora vymezené důvody bylo rozhodnuto tak, jak je uvedeno ve výroku I. tohoto rozsudku.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení (výrok II.) a žalovanému v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly, respektive ani úhradu nákladů řízení nepožadoval, protože se mu náhrada nákladů řízení nepřiznává (výrok III.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 27. listopadu 2017

JUDr. Lukáš Hlouch, Ph.D., v. r.
samosoudce

Za správnost vyhotovení:
K. M.